

Szünet

A folyó felől jönnek a szelek. Épp a parti fák lombja remeg, aztán a bokrok lendülnek rendbe a hátam mögött és most itt; ITT a hajamba kap; tép, cibál — kapaszkodik.

— denevér

Szeretem a házatokat — mondtam. A kivilágított termetek, a szorgos inasokat, az italok hangját, ahogy a kelyhekbe rőtíttek, a betegesen elegans nőket, kiket mindig pontosan beszereztek, a szemükben égő, szalonotokhoz illő örület. Simogat a hajuk, mellük mellemhez szorul, combjuk combomhoz tapad: együtt lélegzünk és majd, majd... Szeretem, hogy gondoskodtok rólam. Én nagyon szeretlek titeket.

— majd fekete krokodilok nőnek bennem és elnézem feltépek hasatokat és lábam elé omlanak a meleg belek

Igen, igen, az épületet mi terveztük, mi építettük, nézd a csillogó márvány, a szikrázó üveg és a növények, mind, mind lüktet, él és eleven. Ó, hogyne tetszene! Esténként itt vagyunk. Esténként mi játszunk, amit mi éneklünk, dúdolunk, süvöltünk pl. az ilyen szél ellen, miben most állnod nem eshet jól nagyon. Lépj be! Lépj be a kapun!

— s már nem hallom, hogy

a holdas éjszakán lágy szellő hozza

felém a gyöngyhalász szomorú énekét

Bent. Meleg. A padlón vörös liliomok. Lépek. Szétnyílnak. Megállok. Összeborulnak. Tükörben látom, fekete tükörben, hogy pihentetik fáradt szemeteiket.

— hulló

Mindannyian itt. Selyem. Kesztyű. Szövetek, gyémánt gombok a fehér ingmelleken, kapcsuk, aranyfüst és az illat. Szalonka. Szarvasgomba. Áfonya.

— vérföldekre innen az elrabolt

lány holteste csontját fagyott

Középen. Most végighúzza kezét a hátamon. Körme étes, de a feltépett bőr mögött nem, nem buggyan a bíbor vér. Másik combomhoz kap a hús megpuffad, megzöldül, lágyan omlik és és utat nyit, ha majd ömlik a genny

— múlnak órák

múlnak évek

Herémet hátulról tépi, még kedvese kitolja két szemem s felsistereg az izzó vas, gőze hőmpolyög a letépett orr helyére, hogy agyamban érezzem; vak vagyok. Most egy a mellkasom nyitja fel, hullámzó tudómba vág — fröccsenjen! — és az elroppantott bordák mögött ott... ott...

— boldogok mi többé

nem leszünk

a szív — érzem táncol vele — s mostmár zuhog a vér, isszák mohón, felnyitott koponyámból kapkodják az agyvelőt és herceg a máj a gyomor a bél a csont a hús az ér a köröm az ér a haj a porc a fog a nyelv foguk alatt — emésztenek.

És most a gong. Csengő. Sziréna. Sírás. Sikoly. Mert beljebb; még beljebb; e terem mögött folytatódik. Folytatódik. Izgatott. suttogás, apró mosolyok, üdvözlés. Hát megjöttek. Hát megérkezett. Itt vagyunk megint. Trónusára lép, szétneéz és megbocsát.

— szél

BALOG JÓZSEF

Csányi Judit

Téli

Kifordult pengeél a szél, hátamon lesűgő falevél, a tél kalapomra halász.

Ereszen ázik a hó foga: csipkesír faló otthona, küszöbig habarog a sár.

Ünnep kopog a jég alatt tavaszi álma tör falat, holdasan kerekül a fánk.

Beres Dezső

Áthallás

(Macbech)

napról napra minden napunk apránként kicsinyiségbe csúszott lépés út az utolsó szótaggal bezárt idő kapuján át a poros halálhoz a múlt bolondok fénye ránk hisz bolondok vagyunk bolondok szeme fénye parányiság tűnő árnyékunk az élet s feszeng mint bohóc ideje színpadán ha hallja nincs nevetés meséje örjögés és nincs tovább

Hály János

Egy összetört pályaudvari óra alatt ülve

(Tolnai Ottónak)

a hegy mint tudjuk nem képes magát megnevettetni nem képes magát megnevettetni a kispatak csikizi a kispatak csikizi a hónalját csikizi reggel délből este csikizi minden nap minden nap minden nap minden holnap — tehát nincs... (idő)

1983 júliusának utolsó napját írták azok, akiknek ez volt a dolguk, amikor három frissen érettségizett fiú szürkebarátot iddogált a badacsonyi borozó előtt, és a szomszéd asztalnál ülő két német nővel szemzett. — Tied a szókébb, enyém a jobb mellű — mondta az egyik érettségizett a másiknak; a harmadik nem szólt semmit, hanem irigykedett. Láthatjuk tehát — ha van szemünk —, hogy máris konfliktus kellős közepében vagyunk, sejtethetjük is — ha akarjuk — történetünk végét: a szókébb német nő az egyik, a jobb mellű ellenben a másik érettségizettel „megy el”, a harmadik pedig nem megy senkivel sehova (nem is értjük, miért érettségizett le). Kedvünkre töprenghetünk a lét farkas-törvényéről, föleleveníthetjük a darwinizmus tételeit, újra meg újra átgondolhatjuk a természetes szelekció lényegét, megtanuljuk Malthus nevét. Rádöbbenünk a megértő-segítő környezet hiányának determináló hatására, az egyéni ítélőképesség elbizonytalanodásának általános jelenségére, melynek következményei: rendszertelen élet alkohol, céda nők, pénzszerzés, bűnözés... az ebből fakadó jogos üldözés... az akaratlagon meglő (plusz felelőtlen írók, költők stb.) szuicid hatása, véres kamaszdráma...

Ne vágjunk azonban az események elé. Hagyjuk őket gördülni öntörvényű útju-

Farkas Csaba

A helyzet

kon, hadd menjenek mintegy maguktól, külső energia befektetése nélkül, néha lassabban, néha viszont gyorsabban, mint amilyen lassan, illetve gyorsan kellene menniük; szeszélyesen kanyarogva, miként a látszólag — de csak látszólag! — sima ablaküvegen szaladó esőcsepp... titokzatos kapillárisokon keresztül végül is haragos folyóba jutva, amelynek minden csöppje egy-egy szennyes hullám, és üvegtáblája maga a Föld.

De térjünk vissza a badacsonyi borozó előterébe, ahol vízre még csak gondolni is nagyfokú korlátozottság, azonkívül erőteljes mértékű érzelmi alultápláltság tünete, és legfőképpen... hm... „viselés” formátumban fel-lehet meg a logika alapjainak, föltéve — de meg nem engedve! —, hogy az elfogyasztott bormennyiség mensurája lehetővé teszi ezt a módosulatot.

Ne feledkezzünk azonban meg arról, hogy akkor járunk el helyesen e — teljeség igénye nélkül föllépő — munka ismételt átolvasásakor és tanulmányozásakor, ha nem hagyjuk figyelmen kívül a drámai alaphelyzetet, és bár akció és dikció csak kevésbé fedik egymást, nem engedjük magunkat félrevezetni az írói fogások kétségtelenül sokrétű táborától. sőt elnéző mosollyal

Darvasi László versei

Vázlat 2 (Noé utazik)

Bősz hajós: sajtba lyukadt egér s a szó, ha e torz üregből még kifér, helyet már tükre szilánkjain sem remél. Horgonyt vet, elmereng Noé, míg galambja röhögve visszaér.

Kit is?

Vers szóval kezdődő vers, fehér ajtón a vak kopogtatás. És magába omló föld, mely lerontja tudása bentí útját; halk bányaozlás, mint magam-magamban betűfeketér: itt e papírfehérségem bedől ajtáján: két tenyerem nyitott sebén átperog arcom s megakad fekete pupillafalán.

Papírmélyi ásatásom: mint partra tévedt, megszállott nehézbúvár kutatom, hoznám napvilágra évezredekkel ezelőtti, hozzám küldött...

Üzenet például Sanyinak és a többieknek

A kigondolt botrányban mennyi minden lehetséges. És mégis: feltűnő a hasonlóság mindenki között. Köztem és közted a távolság épp csak annyi: egy politikus kávéjáért nyúl. Ezt ha leméred: megtisztulunk egy koncepció perben.

„Kedves barátaim a part két oldalán lehiggadt urak laknak...”

A folyó mint látható: gumiabroncs. Azt hisszük ő az, ami körbejár. Ahová mindannyian menni akarunk.

Az események azonban erősen előrehaladtak a cselekmény lineáris fonálán, melyet az írói képzelet hernyója szőtt. Kétségtelen, hogy az alaphelyzet tulajdonképpen ugyanaz, mint az előbbieken: a két német nő és a két érettségizett nézik egymást, nézik, a harmadik irigykedik, de a szakadék érezhetően kitágult köztük, egyre mélyült-szélesedett. már-már egyetemes méreteket öltött. A feszültségűzőcök neuralgikus pontjainak vonaglása érezhetőbb volt mint valaha, az ellentétek a végletekig éléződtek. Lassan besötétedett, a nap szépen süttött a Föld tulsó oldalán, és a levegőben mintha ollót köszörültek volna, vagy kozmikus borotvájával megvágta volna állat valaki Odafönn.

A borospoharak gyorsan ürültek, bár némelyikben borba halt ember szemé üszött, és a szőlőhegyekről megindultak az első homokfolyók. A két érettségizett épen át akart ülni a német nők asztalához, amikor teljességgel váratlanul megjelenl két német férfi, szemébe röhögtek az érettségizetteknek, és nőiket kézenfogva eltűntek a Kisfaludv-ház irányába. A harmadik érettségizett erre gyorsan abbahagyta az irigykedést, a kozmikus seb beugyogult, s egészen valószínűnek tűnt, hogy még egy teljes hónap van hátra a nyárból, azaz harmincegy nap (amj egy nappal több, mint amennyit a kutyák élelem nélkül kibírnak.)

Rozmanyek sorban áll

Ne hidd, mesélte később Géza, hogy olyan rossz volt akkor, ott, a sorban. Alighanem a közösségteremtés új formáját találták ki a szervezők, mikor egyidőben csak egy helyen árulták a jegyeket. Jöttek a fotósok, lekaptak minket mindenféle pózban: háttérben a gyógy-szertárral, újságokkal, később a Gulácsy Lajos terem értékes portékáival. Mi meg beszélgettünk, jót vihogtunk azokon, akik azt hitték: új gyógyszer, nehéz nyavalyákra való kencét árulnak, vagy ingyen osztogatják a központi sajtót. Valaki ordított velünk, azt állította, hogy nekünk csak a szex kell, aztán gyorsan elvitték. Egy idős hölgy három óra üldögálás után tudta meg, hogy nem Hány a király, de nem is a szegedi közönség. Idővel bűvös el-

társ neveket sutyorogtak, mondták: ez többet ér, mint nyolcvan forint. Én nem tudom, fűzte hozzá Géza, mi ebben az igazság, a kék vázdaig jutottam, amikor elfogyott a jegy. Addig is keresztretjtvényt fejtettem, be is küldöm, hátha nyerek egy Szabadtéri belépőt. No meg tünődtem, ne rendeljek-e inkább Baján jegyet? Az utazási iroda elhozna, kényelmes helyet biztosítana és vissza se kellene utaznom. Ez megér kétszázötvenet. Bár elgondolkodtat: mi-ért vagyok hátrányban szegediek Szegezen? De ha a tanulságot kérdezem, morfondírozott Rozmanyek, hát azt mondhatom, igaz volt Lev Davidovics Bronsteinnek: ahol sorban állnak, ott előbb-utóbb megjelenik a közeg. De nem csak ennyit —tus

Közművelő-Gyermeknap-dési tábor

A KISZ József Attila Tudományegyetemi Bizottsága közművelődési tábort szervez Dombegyházán június 30. és július 11. között. A tábor vezetője dr. Kiss Tamás a JGYTF oktatója lesz, feladat: megvizsgálni hogyan lesz egy cselédfaluból szocialista falu.

Az ebben a témában készülő dolgozatokat a Békés megyei Tanács jelenti meg.

